

บทนำ

กรุงซุตซุ ประเทศคาซาเนีย

หมอกบางเบาลอยอ้อยอิ่งยามเช้าตรู่ อิงแอบตึกสูงหลายชั้นในเมืองหลวงที่เจริญรุดหน้า ทว่ายังคงไว้ซึ่งธรรมชาติอันโดดเด่นของประเทศในทวีปเอเชียกลางได้แก่อากาศเย็นสบายตลอดทั้งปีซึ่งพัดมาจากทุ่งหญ้าอันเป็นภูมิประเทศส่วนใหญ่ รอเวลาที่ตะวันฉายแสงกล้าขึ้นกว่านี้เพื่อขับไล่ความหนาวเย็น

‘เทียร์่า ลัน’ ไม่ปรารถนาจะตื่นมารับอรุณอันแสนปวดหัวุ่นวาย รตราติดขัดบนท้องถนน และผู้คนเดินผ่านไปมาชวนลายตา แต่เพราะคืนที่ผ่านมาเธอนอนไม่หลับและอุดอู้อยู่แต่ในห้องพักรักษาที่เปลี่ยวทั้งคืน เข้านี้ร่างระงะงิงคว่ำเคี้ยวโค้ดตัวยามมาสวม ตัดสินใจลงมหาเครื่องดื่มร้อนๆ ที่อาจช่วยให้ภายในใจเยียบเย็นของเธออบอุ่นขึ้นมาได้บ้าง

"มอรากับทิลิตยอ"

เธอสั่งนมอุ่นกับไส้กรอกซึ่งกำลังถูกอังไฟจนหอมกรุ่นอยู่หน้าร้าน ก่อนจะเปลี่ยนใจเมื่อหญิงร่างท้วมกำลังจะใช้เหล็กแหลมแทงไส้กรอกสีคล้ำชิ้นหนึ่งขึ้นจากเตา

"ไม่ ไม่เอาติดติดยอ ขอมอรานันแก้วเดียวพอ"

เธอก้าวเข้าไปในร้านซึ่งเป็นตึกแถวห้องเช่า มีโต๊ะไม้ทรงกลมหลายตัวตั้งอยู่อย่างไม่เป็นระเบียบจนเรียกได้ว่าเหมือนยัดเข้าไปเสียมากกว่า เกือบทุกโต๊ะถูกจับจอง ลูกค้าส่วนใหญ่ล้วนเข้าสู่วัยชรา บ้างเป็นเด็กวัยซนที่ผู้ปกครองพามาทานมื้อเช้า เทียบร่าอยากจะเลือกนั่งโต๊ะที่ห่างไกลผู้คนออกมาที่สุด แต่ตัวเลือกช่างน้อยเหลือเกิน

ทันทีที่หย่อนตัวลงนั่ง นมอุ่นที่เธอสั่งก็ถูกยกตามมา หญิงสาวประคองแก้วม็อคด้วยสองมือ อดสูดหายใจลึกๆ ลึกเอาไออุ่นที่แผ่ออกมาไม่ได้ ก่อนจะจิบนมอุ่นจัดจนความร้อนนั้นไหลไปรวมยังช่องท้องแผ่ความอบอุ่นแก่ร่างกาย แล้วพรายยิ้มบางจึงค่อยปรากฏบนริมฝีปากเป็นครั้งแรกของวัน...หรืออาจเป็นยิ้มแรกในรอบหลายวันอันเคร่งเครียดของเธอ

เทียบร่าหยิบหนังสือพิมพ์บนโต๊ะมาพลิกดู ข่าวพาดหัวใหญ่คงไม่พ้นการชูนโยบายหาเสียงเลือกตั้งที่ใกล้เข้ามาในสัปดาห์หน้า อันเป็นการเลือกตั้งครั้งแรกนับแต่เกิดการ 'ปฏิวัติประชาชน' เมื่อห้าปีก่อน

เธอมองรูปชายศิระชะลัน โบหน้ากลมซึ่งมีรอยยิ้มละไม เขาคืออดีตประธานาธิบดีอูรอล มาโยที่ประชาชนเคยให้การสนับสนุนในยามบ้านเมืองเกิดวิกฤต แต่บัดนี้นานาชาติต่างกดดันให้มีการเลือกตั้งภายในคาซาเนียเสียที

เธอรู้ว่าเพราะเหตุใด...

คู่แข่งสำคัญไม่ใช่ใครที่ไหน 'ยาซิน วายูค นูมา' หนุม้าใหญ่ที่แลดูภูมิฐานและกระฉับกระเฉงในวัยย่างห้าสิบปี หากอะไรก็ไม่น่าจับตาเท่าเขาคือทายาทของนายพลวายูค อดีตประธานาธิบดีที่ถูกประชาชนโค่นล้มอำนาจนั่นเอง

"สก็๊ปพิเศษเข้าวันนี้ เราจะพาคุณผู้ชมย้อนกลับไปดูความขัดแย้งในอดีตระหว่างรัฐบาลและชาวทิกซุเพื่อนร่วมชาติ เพื่อเตือนใจพวกเรา

ทุกคนกันครับ"

เสียงผู้ประกาศข่าวดังมาจากโทรทัศน์ซึ่งวางอยู่บนตะแกรงเหล็กติดผนังร้านดึงความสนใจของเธอ เทียบร่ำมองไปรอบตัว แต่น้อยคนนักจะสนใจ คงเว้นแต่เธอ

สก็๊ปพิเศษเริ่มนำเสนอตั้งแต่เชื้อชาติผู้คนบนแผ่นดินนี้ คาซาเนียมีภูมิประเทศเป็นที่ราบทุ่งหญ้า มีชนพื้นเมืองดั้งเดิมคือชาวทิกซูก พวกเขาเดินทางรอนแรมไปเรื่อยพร้อมกับฝูงปศุสัตว์เล็กๆ ของพวกเขา ขณะเดียวกัน...นี่ก็เป็นแผ่นดินของชาวคาซานที่รื่อยละแปดสิบกระจุกตัวอยู่ในเมืองหลวง ความแออัดนี้นำไปสู่นโยบายปฏิรูปประเทศของนายพลวายุค ประธานาธิบดีในขณะนั้นนั่นเอง

ภาพที่เคลื่อนไหวอยู่บนหน้าจอสีซีดจางคือนายพลวายุคยามหนุ่ม ชายในเครื่องแบบทหารรูปร่างใหญ่หนา หมวกใบเฉียงวางทับเส้นผมดำ มีเค้าความเจ้าเสน่ห์ประสาหนุ่มใหญ่ที่พร้อมด้วยอำนาจบารมี ต่างจากชายชราผมสีดอกเลาคนเดียวกันที่ปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้

นายพลวายุคคนหนุ่มกำลังแถลงข่าวต่อประชาชนจากทำเนียบรัฐบาล เป็นแถลงการณ์ว่าด้วยการขยายเขตเมืองและความเจริญออกไปในยุคที่สังคมโลกตื่นตัวเป็นประเทศอุตสาหกรรม

"แต่การพัฒนาคาซาเนียให้ก้าวทันโลกนั้น ข้าพเจ้าและคณะรัฐบาลมีมติเห็นชอบในการจัดตั้งเขตสงวนชาวทิกซูก และใครขอให้ประชาชนทุกคน ทั้งชาวคาซาน ชาวทิกซูก ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่รัฐในการพัฒนาประเทศของเรา"

'เขตสงวนชาวทิกซูก' ที่ว่านั้นก็ไม่ได้ต่างจากที่สหรัฐอเมริกาเคยจำกัดสิทธิชาวอินเดียนแดงพื้นเมือง เป็นเหตุให้เกิดกระแสต่อต้านขึ้นในวงกว้าง และบานปลายใหญ่โตเมื่อชาวทิกซูกกลุ่มหนึ่งถูกเจ้าหน้าที่รัฐจับกุม

อากาศหนาวเย็นไม่ส่งผลใดต่อเธียร่าอีกแล้ว เธอกำมือขึ้นเหนือเข้าด้วยกัน หัวใจสั่นไหวเมื่อภาพข่าวนำเสนอกองเพลิงที่โหมกระหน่ำใจกลางเมือง ผลจากการประท้วงของชาวทมิฬและการสลายการชุมนุมของเจ้าหน้าที่รัฐ

สุดท้ายมนุษย์หรือจะสู้เครื่องมือที่มนุษย์คิดสร้างขึ้นมา ประทัดประหารกัน ชาวทมิฬที่ต่อสู้ถูกจับกุม ที่เหลือถูกผลักดันให้อยู่ในเขตสงวนที่ทางการจัดเตรียมไว้

เหมือนสัตว์... เธียร่าอดคิดอย่างนั้นไม่ได้ แล้วรู้สึกขมปราในลำคอ

ดีที่ภาพตัดกลับมาในห้องส่ง หญิงสาวค่อยหายใจหายคอโล่งอีกครั้ง ผู้ประกาศข่าวกล่าวถึงการเลือกตั้งซึ่งใกล้จะมีขึ้นเพื่อเชิญชวนทุกคนมาใช้สิทธิ์ วาระนี้ทั้งชาวคาชานและชาวทมิฬต่างมีสิทธิ์เท่าเทียมกัน

เธียร่าหลุบตามองหนังสือพิมพ์บนโต๊ะอีกครั้ง คำสัมภาษณ์สั้นๆ ของนายพลเม่าภายหลังหวนกลับสู่มาตุภูมิครั้งแรกในรอบห้าปีปรากฏในเนื้อหาข่าว เขากลับมาเพราะโรงละครแห่งนั้น โรงละครที่เป็นถึงความฝันของนักบัลเลต์อย่างเธอ

เธอหลับตานิ่งอยู่ครู่หนึ่งเพื่อสงบใจที่เต้นแรงขึ้นมา งานเปิดโรงละครเย็นวันนี้จะผิดพลาดไม่ได้ เพราะนั่นหมายถึงชีวิตที่เดียว!

ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่ซึ่งมีรูปนักแสดงจากคณะบัลเลต์ปิดอยู่ด้านบนของอาคารโรงละครมีแสงไฟสปอตไลท์สาดส่อง โดดเด่นท่ามกลางฟ้าโพล้เพล้ยามเย็น สม่กับเป็นการเปิดโรงละครอันยิ่งใหญ่โดยเอกชนแห่งแรกของคาชานเฝ้ามองความชื่นชอบส่วนตัวของนายพลวายุ์คนนั่นเอง

ตัวอาคารสร้างตามสถาปัตยกรรมตะวันตก ตลอดทางเดินเข้า

ปู่ด้วยพรหมแดงราวกับงานประกาศรางวัลอันล้ำค่าระดับโลก โดยเฉพาะเมื่อมีสื่อมวลชนหลากสำนักทั้งภายในและสื่อต่างชาติมารอทำข่าวการปรากฏตัวของนายพลวายุค์ต่อหน้าสาธารณชนครั้งแรกในรอบหลายปี ทรยนต์สี่ตำมันปลาบเคลื่อนมาจอดเทียบพรหมแดงโดยมีรถของที่มรักษาความปลอดภัยขับนำและตามประกบ แสงแฟลชสว่างวาบขึ้นทันทีที่คนบนรถก้าวลงมา

นายพลวายุค์ นูมา อดีตประธานาธิบดีที่ได้สัญญาว่า ‘ทรราช’ ก้าวลงจากรถพร้อมรอยยิ้ม ชายชราวัยแปดสิบปีแลดูแข็งแรงราววันเวลาไม่มีผลต่อสังขารแต่อย่างใด

"ท่านนายพลคะ บุตรชายท่านไม่ได้มาด้วยหรือคะ"

"ท่านนายพลมีความคิดเห็นอย่างไรต่อนโยบายของบุตรชายท่านครับ เรื่องผ่อนผันเขตแดนของชนเร่ร่อนซึ่งตรงข้ามกับสิ่งที่ท่านทำมาตลอดสมัยปกครอง"

นายพลเฒ่าชะงักมองนักข่าวหนุ่มซึ่งยิงคำถามแทงใจ กระนั้นรอยยิ้มก็ยังคงปรากฏอยู่บนใบหน้าพลางขอตัวไม่ตอบคำถามใด

"วันนี้เป็นวันดี ผมขอไม่ตอบเรื่องการเมือง เชิญสื่อมวลชนชมบัลเลต์ด้วยกัน ถ้าจะพอกผิดผมไว้รอขึ้นศาลลับดาห์หน้าคงไม่สายกระมัง"

สิ้นสุดคำตอบนั้นที่มรักษาความปลอดภัยจึงได้กั้นตัวอดีตประธานาธิบดีผู้อื้อฉาวเข้าไปภายในโรงละคร เมื่อพ้นสายตาผู้คนมาแล้ว ใบหน้าเบื่อนยิ้มนั้นก็กลับถมึงทึง เขาจับช็อคคอกไม้ที่ผู้จัดการโรงละครนำมามอบพอเป็นพิธี ก่อนจะส่งให้ผู้ติดตามทันทีเช่นกัน

"แยกย้ายกันดูแลพื้นที่โดยรอบ"

หัวหน้าที่มรักษาความปลอดภัยออกคำสั่ง ก่อนตนจะเป็นผู้เดียวที่หยุดยืนยังข้างเวที ไม่ไกลจากที่นั่งในฐานะประธานเปิดงานของนายพลวายุค์

ลักชีพยานร่วมงานเปิดโรงละครในวันนี้ได้แก่นักธุรกิจและสื่อจากทั้งในและนอกประเทศ พวกเขาอยู่ในโรงละครเกือบเต็มทุกที่นั่ง เกิดเสียงอื้ออึงเมื่อนายพลเฉมาโบกมือทักทายขณะก้าวไปสู่ที่นั่งชั้นดีที่สุดซึ่งจัดเตรียมไว้ ก่อนแสงไฟภายในโรงละครจะหรี่ลง เหลือเพียงแสงสปอตไลท์ส่องสว่างเหนือเวที

การแสดงบัลเลต์โดยคณะนักแสดงผสมทั้งชาวคาซัคและต่างชาติดำเนินไปอย่างราบรื่น สร้างความประทับใจแก่ผู้ชมจนเรียกเสียงปรบมือได้หลายฉากหลายตอน และเมื่อถึงฉากเศร้ากินใจของตัวเอกในเรื่องซึ่งนำแสดงโดย 'เทียร์่า ลัน' นักบัลเลต์สาวที่ผ่านการคัดเลือกจากนักแสดงมากฝีมือกระทั่งได้รับบทเด่นนี้ ผู้ชมสตรีต่างก็ซึบน้ำตาคลอไปกับการแสดงของเธอ

ไม่มีใครเคยเห็นโฉมหน้าของนักแสดงมากฝีมือผู้นี้ เล่าลือกันเพียงว่าเจ้าหล่อนจบสถาบันการแสดงจากเวียนนา เชี่ยวชาญศิลปะการแสดงทุกรูปแบบ แม้แต่ป้ายโฆษณาขนาดใหญ่หน้างานก็เป็นรูปหญิงสาวในชุดบัลเลต์รัดรูป กระโปรงฟูฟ่อง และสวมหน้ากากปิดบังหน้าตา ซึ่งตลอดการแสดงนี้ไม่มีใครได้เห็นใบหน้าแท้จริงของเธอ เพราะตามท้องเรื่องแล้วตัวละครสาวต้องปิดบังรูปลักษณ์อันอัปลักษณ์ของตนหลังหน้ากากนั่นเอง

ผู้ชมต่างลุกขึ้นปรบมือกันเกรียวกราวเมื่อการแสดงสิ้นสุดลง ม่านลึกลับลัดลือเล็ดลมุ่ยค่อยเคลื่อนปิดภายหลังนักแสดงหลายสิบชีวิตออกมาโบกมือล่ำลาด้วยความขอบคุณ หากพิธีการในค่ำคืนนี้ยังไม่จบเพียงเท่านี้ เมื่อผู้จัดการโรงละครมาเรียนเชิญนายพลวายุ์คขึ้นไปรับมอบช่อดอกไม้จากเทียร์่า ลัน ตัวแทนนักแสดงบนเวที เรียกเสียงปรบมือจากผู้ร่วมงานเพื่อให้เกิดเกียรติแด่ผู้สร้างโรงละครแห่งนี้ขึ้นมา

นักแสดงสาวซึ่งยังคงสวมหน้ากากยื่นรอยเด่นกลางแสงไฟ เธอ

ประคองช่อดอกไม้ไว้ในอ้อมแขน ริมฝีปากอิมสีแดงสดมีรอยยิ้ม
ประดับเป็นที่ต้องตาต้องใจ หากใครเลยจะแลเห็นดวงตาซึ่งวูบไหว
ด้วยความหวาดหวั่น ไม่มั่นใจ เธอกระชับช่อดอกไม้ในมือแน่นเข้า
เมื่อร่างสูงใหญ่ของนายพลเฉ่ก้าวขึ้นมาบนเวที สายตาของท่านจ้องมอง
มาอย่างอ่อนโยน แน่ละ ท่านย่อมต้องพึงพอใจเมื่อเธอเป็นนักแสดง
ที่ท่านคัดเลือกด้วยตัวเอง

"ยอดเยี่ยม"

นายพลวาผู้เคยชมก่อนตั้งตัวนักแสดงสาวมาจุ่มพิตข้างแก้ม
ซ้ายขวา เรียกเสียงปรบมือเกรียวกราวอีกครั้งหนึ่ง

เทียร่า ลันรู้ว่าเวลาของเธอมาถึงแล้ว หญิงสาวก็มองช่อดอกไม้
ในมือ นั้นไม่สำคัญเท่ากับสิ่งที่ซ่อนอยู่ท่ามกลางความสวยงาม

มีดปลายแหลมถูกส่งออกไปถึงตัวผู้รับพร้อมช่อดอกไม้
นายพลเฉ่กอดตัวด้วยความเจ็บปวด ชั่ววินาทีเดียวกับที่บรรดาผู้ชม
ต่างหวีดร้องด้วยความตกตะลึง

เทียร่า ลันผู้มีความงามดั่งเข็มพิษกลับหายเข้าไปหลังม่านเพียง
ชั่วพริบตา!

บทที่ 7

"บัดซบ! เกิดเหตุร้ายกลางเมืองหลวง แต่พวกเราไม่ได้เบาะแส
มาก่อนเลยระะ นี่เป็นเรื่องความมั่นคงภายใน หน้าที่เราไม่ใช่หรือไง!"

เสียงตวาดกร้าวดังขึ้นในที่ประชุมซึ่งเจ้าหน้าที่ที่ขึ้นตรงกับหน่วย
ดูแลความมั่นคงภายในถูกเรียกรายงานตัว

หน่วยดูแลความมั่นคงภายในประกอบด้วยเจ้าหน้าที่ทหารและ
ตำรวจหน่วยต่างๆ ถูกจัดตั้งขึ้นในสมัยของประธานาธิบดีอูราล มาโย
ภายหลังการปฏิวัติประชาชนโคลัมอำนาจนายพลวายุคได้สำเร็จ เพื่อ
คลี่คลายความขัดแย้งอันอาจนำไปสู่ความรุนแรงในคาซาเนียอีกครั้ง
หนึ่ง

"ไม่มีเบาะแสเลยท่านวินนา จากการจับตาดูพวกหัวรุนแรง
ทุกกลุ่มทุกฝ่าย แม้แต่ส่งคนไปแทรกซึมก็ไม่มีเคลื่อนไหวใด"
เจ้าหน้าที่หน่วยข่าวกรองรายงาน

"มันก็แปลกอยู่นะท่าน ผู้หญิงสาวธรรมดาจะกล้าลงมือออกอาจ
เพียงนั้นได้ ข้ายังหนีหายไปอย่างไร้ร่องรอย" เจ้าหน้าที่อีกคนกล่าว
พลตรีวินนา ผู้บัญชาการหน่วยดูแลความมั่นคงภายในเปิดแฟ้ม

รายงานดูอีกครา นอกจากชื่อ 'เทียรา ลัน' จะไม่ปรากฏในทะเบียนประวัติบุคคลแล้วก็ยังไม่มีแม่รูปถ่ายที่เปิดเผยโฉมหน้าสักใบ เขาผลักแฟ้มออกโดยแรงด้วยความไม่พอใจ

"ตำรวจ สก็อตซ์ภาพเธอออกมาให้ได้มากที่สุด และส่งรายงานสอบปากคำคณะบัลเลต์และผู้เกี่ยวข้องมาที่ผมด่วน"

"ครับ!"

"ทุกหน่วย จับตาดูพิรุณของผู้หญิงที่มีเค้าความงามจัด อายุยี่สิบถึงยี่สิบห้าปี ตรงตามรูปพรรณสัณฐาน ถึงอย่างไรผมก็เชื่อว่าเธอเป็นชาวคาซาน และใช้ชื่อปลอมในวงการ"

มีเสียงตอบรับพร้อมเพรียงจากเจ้าหน้าที่ทุกหน่วย ก่อนหัวโต๊ะในที่ประชุมจะลุกออกไปเผชิญแรงกดดันจากสื่อมวลชนทั้งในและนอกประเทศที่มารอทำข่าวใหญ่นี้

นายทหารหนุ่มจากหน่วยลาดตระเวนหรือไอเอฟจี (Intelligent Field Guard) ก้าวออกจากห้องเป็นคนสุดท้าย นายทหารผู้ติดตามซึ่งรออยู่ภายนอกรีบปรี๋มาหาเจ้านาย

'พันตรีลูโก้ ราซูล'

"ผู้พัน มีความคืบหน้าอย่างไรบ้างครับ"

"อะไรบลูมา แกจะตื่นเต้นกับข่าวนี้เกินไปไหม เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับหน่วยของเรา ผู้หญิงพรรคนั้นคงไม่หนีทหารตำรวจไปกับขบวนชาวทิจกูหรอกนะ"

'ชาวทิจกู' คือกลุ่มคนเร่ร่อนที่เดินทางรอนแรมไปตามทุ่งหญ้าอันเป็นภูมิประเทศส่วนใหญ่ พวกเขามีฝูงสัตว์เลี้ยงของตน และมักอพยพย้ายถิ่นฐานทุกสองถึงสามเดือน หน้าที่ของหน่วยลาดตระเวนจึงเกิดขึ้นสอดคล้องกับวิถีชีวิตกลุ่มคนที่เชื่อกันว่าเป็นบรรพบุรุษของชาวคาซานทั้งหมด

"มันก็ไม่แน่นอนะผู้พัน เพราะคนก็คิดว่าแค่ผู้หญิงพรรคนั้นไม่ใช่"

หรือครับ เธอจึงกระทำการอุกอาจได้โดยที่ไม่มีใครคาดคิด"

"เออ ก็จริง ข้อนั้นฉันยอมรับ แต่ดูผิวขาวๆ ปากแดงๆ ของแม่คุณลี ฉันกล้าเอาหัวเป็นประกันว่าเจ้าหล่อนไม่มีทางหนีไปกับชาวทมิฬ แต่ป่านนี้คงสุขสบาย มีคนให้ที่พักพิงเสียมากกว่า"

ลูโก้ก้าวนำลูกน้องไปหลังเอย์ทิงทำด้วยความมั่นใจ ร่างสูงสง่า ผึ่งผายในเครื่องบินทหารขนาดพอดีตัวยิ่งเพิ่มความมองอาจ แม้เมื่อเอียงย่างก็มักกำมือซึ่งขง ไม่มีสิ่งใดลอดเร้นสายตากว้างไกลสุดแผ่นดิน จรดผืนฟ้าคู่นี้ไปได้เลย

เมื่อผู้เป็นนายมั่นใจเช่นนั้น บุลมาก็พร้อมจะเชื่อในความคิดผู้พันหนุ่มเช่นกัน หากยังไม่ละการภาวนาให้ได้เห็นโฉมหน้าใต้หน้ากากสักครั้งก็ยิ่งดี

กรุงซุตซูกิเหมือนเมืองหลวงอื่นในโลกที่มีการจรรจรรดับคั้งบนท้องถนน โดยเฉพาะเมื่อประเทศค่อยๆ ฟื้นตัวจากเหตุจลาจลทางการเมืองเมื่อครึ่งทศวรรษที่ผ่านมา

ประชาชนส่วนใหญ่ที่สืบเชื้อสายมาจากชนดั้งเดิมของประเทศนิยมศึกษาหาความรู้มากขึ้น บางคนละทิ้งประเพณีดั้งเดิมมาทำงานในเมืองหลวงที่เปิดโอกาสอย่างเสรีและเท่าเทียม กระนั้นก็มีชาวทมิฬไม่น้อยที่ยังคงมีวิถีชีวิตดั้งเดิมอยู่กับธรรมชาติและปศุสัตว์เล็กๆ ของพวกเขา วิถีชีวิตซึ่งต่างกันสุดขั้วแต่กลับอยู่ร่วมผืนแผ่นดินเดียวกันได้ก่อให้เกิดมนตร์เสน่ห์แห่งคาซาเนีย

ถ้าไม่มีเหตุร้ายชัดบรรยากาสสุขสงบเกิดขึ้นเสียก่อน...

ตระกูลที่สืบทอดอำนาจในคาซาเนียมาหลายรุ่นยอมเป็นที่สนใจของผู้คน ตั้งแต่เมื่อนายพลหนุ่มมาเป็นผู้วางรากฐานการปกครองของประเทศ ท่านได้รับการขนานนามว่าเป็นรัฐบุรุษแห่งคาซาเนีย ก่อนบุตรชายอย่างนายพลวายุจะสืบทอดอำนาจต่อมา และก็หลงอยู่ใน

วังวนของมันจนกระทั่งทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาอำนาจไว้กับตน

เมื่อหัวหลงในอำนาจ บรรดาทางหรือลูกน้องก็เที่ยวแสดงอำนาจ บาดตรใหญ่ ก่อให้เกิดความแตกแยกในหมู่ประชาชน นายพลวายุค์ ตัดสินใจจัดการกับกลุ่มคนที่เล็งเห็นว่าอาจสร้างปัญหาในอนาคตอย่าง ชาวทมิฬด้วยการจำกัดเขตแดนของพวกเขา ชาวทมิฬซึ่งรักษาขนบการ เดินทางรอนแรมมาแต่ครั้งบรรพชนจึงลุกขึ้นต่อต้านอำนาจรัฐ แต่ พวกเขาต้องแพ้พ่าย มีชาวทมิฬเสียชีวิต ถูกจับกุมจำนวนมาก หลาย ครอบครัวแตกแยก จารีตประเพณีดั้งเดิมถูกทำลาย

จวบจนเมื่อห้าปีก่อน กลุ่มคนรุ่นใหม่ซึ่งมีเชื้อสายชาวทมิฬได้รวมตัวกันเพื่อต่อต้านเผด็จการ และผลในครั้งนั้นก็แตกต่างจากเมื่อหลายสิบปีที่แล้ว ผู้คนที่เดือดร้อนจากการบริหารประเทศของนายพลวายุค์ ร่วมขับไล่ทรราช ในที่สุดนายพลเผ่าก็ต้องหนีออกนอกประเทศเมื่อ เหตุการณ์จวนตัว

ดร.อุรล มาโย ประธานาธิบดีคนปัจจุบันได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง กงสุลประจำเมืองต่างๆ ที่เกิดขึ้นอย่างไม่เป็นธรรมถูกยกเลิก รวมทั้งเขตสงวนชาวทมิฬ พวกเขาได้รับอิสรภาพในการดำรงชีวิตตามแบบอย่างบรรพชนอีกครั้งหนึ่ง

ทว่าการเลือกตั้งคราวนี้จะมีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงอีกหรือไม่ เมื่อ นายพลวายุค์หวนคืนสู่มาตุภูมิเพื่อรอรับคำตัดสินของศาลแต่โดยดี โดยอ้างว่าบุตรชายร้องขอเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจและจะได้เป็นบรรทัดฐานต่อไป ประจวบกับที่นายพลเผ่าถูกทำร้ายเมื่อคืนวาน ทายาททางการเมืองของเขาก็ยังได้รับคะแนนความเห็นอกเห็นใจเพิ่มพูน

ชายหนุ่มทอดสายตาดำจับจ้องป้ายโฆษณาขนาดยักษ์ด้านหน้า โรงละครขณะรถติดตรงสี่แยก นักแสดงสาวที่หายตัวไปภายหลัง กระทำการอุกอาจอยู่ในชุดบัลเลต์รัดรูป เผยให้เห็นทรวดทรงองค์เอว อันน่าหลงใหล แต่ภายใต้หน้ากากนั้นซ่อนความเด็ดเดี่ยวข้างในที่ใคร

ไม่อาจคาดคิด เธอจึงได้กล้าก่อเหตุโดยไม่คิดชีวิต แหวงอดีตผิดใจการ
อย่างนายพลวายุผู้คนบาดเจ็บสาหัสเมื่อวานนี้

ลูโก้กระตุกยิ้มมุมปาก อยากร่วมเกมตามจับแม่ม้าพยศเหลือเกิน
ฝีมือปราบม้าพยศของเขาไม่เป็นสองรองใคร ชั่วแต่ว่าแม่ม้าสาวอาจ
มีเจ้าของคอกอยู่แล้วก็เป็นที่ มิเช่นนั้นใครเลยจะกล้าหาญชาญชัยบุก
แทงเลือดถึงถ้ำมือเปล่า หากไม่ใช่เลือดด้วยกัน

"นั่นแน่ อย่าบอกนะว่าผู้พันหลงเสน่ห์นักแสดงสาวเข้าอีกคน
มองรูปเธอตาไม่กะพริบ แถมยิ้มที่ตาเป็นประกายเขี้ยวนะครับ"

รอยยิ้มยังคงไม่จางไปจากใบหน้านายทหารหนุ่มเสียทีเดียว แม้
เขาจะชักสายตากลับมายังการจรรยาเบี่ยงหน้าก็ตาม

"อูอะ ก็แกจะให้ฉันมองผู้ชายรีง ไ้บูลมา"

"นั่นสิครับ ผมก็แปลกใจว่าผู้พันยังโสดมาถึงปานนี้ได้ยังไง"

"ไอ้นี้เข้าใจยาก โสดได้เพราะยังไม่ได้แต่งงานซะ" บทจะยียวน
ลูโก้ก็ย่อนได้ดื้อๆ

"ผู้พันแหละครับเข้าใจยาก ผมหมายถึงแม่แต่คนรัก คู่ควง ก็ไม่
ยกปรากฏโฉมสักคน"

ผู้เป็นนายตวัดสายตาดูหน้าเขี้ยวมองลูกน้องที่ช่างย่อนได้คำ
ไม่ตกปาก ก็แล้วมันแสบอะไรกับเรื่องส่วนตัวของเขา ในเมื่อเขายังไม่
เดือดร้อนอันใดเลย

"เร็วเข้าเถอะ ฉันต้องแะรายงานตัวที่กรม แล้วจะได้กลับหน่วย
กันเสียที"

บุลมาสงบปากสงบคำ เมื่อผู้เป็นนายตบพเช่นนี้เท่ากับอีกฝ่าย
ไม่ต้องการให้ซักไซ้ใดๆ อีก ในหัวใจของผู้พันคงกว้างขวางราวแผ่นดิน
จรดผืนฟ้า หน้าที่การงานจึงเป็นเพียงเรื่องเดียวเท่านั้นที่อยู่ในความ
คิดคำนึงตลอดเวลา

หากเขารู้ว่าสิ่งที่ยึดโยงผู้เป็นนายกับทุ่งหญ้าไว้คือสายเลือด

ชาวทมิฬซึ่งไหลเวียนในกาย เป็นที่รู้จักในหมู่คนสนิทว่าผู้พันผ้าติดตาม
หาแม่ แม่ซึ่งพลัดพรากจากกันคราวนายพลวายุ์จำกััดเขตแดนให้
ชาวทมิฬอยู่เพียงในเขตสงวน แม้จะมีการแก้ไขกฎหมายนี้ในสมัย
ประธานาธิบดีรูธเวลล์แล้วก็ตาม

ขอให้นายของเขาค้นพบครอบครัวและพบผู้หญิงที่จะมาเติมเต็ม
ครอบครัวให้นายในเร็ววันด้วยเถิด

ภายในห้องโถงของอพาร์ทเมนต์ขนาดกลางมีเพียงเตียงเหล็ก
และโต๊ะอันเป็นเครื่องเรือนดั้งเดิมสำหรับอำนวยความสะดวกแก่ผู้เข้า
พักตั้งชิดริมหน้าต่างเท่านั้น แม้แต่เสื้อผ้าชั้นดีจากยุโรปก็ยังคงอยู่ใน
กระเป๋าดินทาง รวกับว่าผู้พักพึงพร้อมจากไปในวันใดวันหนึ่ง

หญิงสาวนั่งชันเข่าขึ้นมาอยู่บนเตียง สองมือเธอกำเกร็งเข้าด้วยกัน
ขณะที่ปลายเล็บเท้าจิกลงบนพุกที่นอนอย่างปริวิตกับสิ่งที่เกิดขึ้นและ
อาจเกิดขึ้นกับตนในอนาคต

หนังสือพิมพ์ในร้านขายตีลตียอพาดหัวข่าวนายพลวายุ์ถูกลอบ
สังหารเด่นหรา และภาพประกอบนั้นคือภาพเธอในใบปิดประชาสัมพันธ์
ละครเวทีนั่นเอง แม้จะมีหน้ากากปิดบังอำพรางใบหน้า กระนั้นคนทำผิด
ก็ย่อมร้อนตัวอยู่ดี

เมื่อไรกันนะ เมื่อไรเธอจะได้กลับไปใช้ชีวิตสุขสบายยังต่างแดน
เสียที คาซาเนียเป็นแผ่นดินเกิดก็จริง แต่อีกครั้งชีวิตของเธอเติบโต
ในต่างประเทศ และสิ่งที่เธอกระทำไปเมื่อวานคงพอทดแทนพระคุณ
ของผู้ให้ชีวิต ตามความต้องการที่เขาเรียกตัวเธอกลับมาเพราะสาเหตุ
นี้ได้

ตัด...

แรงสั่นสะเทือนแผ่วเบาจากโทรศัพท์มือถือเรียกสติเสียร่ากลับ
มาอีกครั้งหนึ่ง เธอรีบคว้ามากดรับสายด้วยความหวังเต็มเปี่ยมว่า

จะได้รับข่าวดีที่รอคอย

"ฮัลโหล"

"คุณอลิษา คุณติดต่อมาหรือ ผมแจ้งให้คุณทราบแล้วว่าไม่ควรติดต่อมาจนกว่าท่านจะติดต่อไป"

อลิษาหรือ... เธอเกือบลืมนี่ไปแล้วนับแต่สวมบทเทียร่า ลันนักบัลเลต์สาวดาวรุ่ง และเธอก็รักชื่อสมมตินั้นเสียยิ่งกว่าชื่อจริงที่ตอกย้ำว่าเธอคือใคร เธอคือเชื้อปลายแถวที่ผู้เป็นพ่อเพียงจะเล็งเห็นประโยชน์จากตน

"ฉันเลิกยุ่งเกี่ยวกับพวกคุณแน่ แค่ตัวเครื่องบินที่จะพาฉันกับอิมมาไปให้พ้นๆ จากประเทศนี้ คุณก็ให้ฉันมาเสียทีสิ!"

อิมมาหรือแม่ในภาษาทิก้า-คาซาน เธอยอมกลับมาที่เพราะท่าน

"คุณหนูชินยืนยันว่าไม่ต้องการเดินทางไปกับคุณ"

"ไม่จริง!" เธอโต้กลับทันควัน "ท่านเพิ่งรับปากฉันว่าจะย้ายไปอยู่ด้วยกันก่อนทำงานนี้ ฉันต้องการพบท่าน ฉันจะบุกไปที่บ้านคอยดู"

"ครับ ตามใจ ถ้าคุณต้องการให้ท่านเดือดร้อน"

"ไ้...ไ้..."

คำต่อว่าติดอยู่แค่ลาคอ จากนั้นผู้ที่เธอเพียรพยายามติดต่อทั้งวันก็กดตัดสายไปอย่างไม่สนใจ

หน้าตาแห่งความกรุ่นโกรธร้อนคลอหน่วยตา เธออยากติดต่อ 'พี' อยากพบ อ้อนวอนกับเขา พีต้องเข้าใจและเต็มใจช่วยเธอ แต่เขาก็ยุ่งเกินกว่าที่เธอจะหาทางติดต่อได้

อนาคตช่างมืดมนราวฟ้าภายนอกหน้าต่างในยามนี้ จิ้งจอกก็คือจิ้งจอกวันยังค่ำ เล่นเล่นที่ได้แม้แต่กับลูกสาวของตนเอง ขอเธออย่าทำลายอนาคตของเธอด้วยคำว่าบุญคุณไปมากกว่านี้เลย

ทางเดินทอดยาวลัดเลาะผ่านสนามหญ้าซึ่งมีต้นสนสูงใหญ่ปลูกพรางสายตา สุดปลายทางเดินปรากฏคฤหาสน์หลังใหญ่ตั้งตระหง่าน ทั้งหลังก่อด้วยอิฐก้อนใหญ่หนาสี่น้ำตาลซึ่งผู้เป็นเจ้าของบ้านมิได้ฉาบหรือทาสีทับแต่อย่างใด แต่ปล่อยเปลือยไว้ให้เห็นความแข็งแกร่งและสวยงามของอิฐแต่ละก้อน

เธียร่าลอบกลับมาบ้านที่จากไปเนิ่นนานและไม่คิดจะกลับมา เธอหวังว่าจะไม่มีใครเห็นตนเสียก่อนขณะเดินอ้อมคฤหาสน์หลังใหญ่ไปยังบ้านหลังเล็กที่เคยอยู่อาศัย เงามของคฤหาสน์ที่ทาบทับลงมาช่วยพรางตาได้ดี เปรียบเสมือนอำนาจอิทธิพลซึ่งครอบงำชีวิตสองแม่ลูกที่อาศัยอยู่ในบ้านเล็กนั่นเอง

‘อิมมา อิมมาคะ’ เธอเคาะประตูเรียกแพรวเบา

ทว่าดูเหมือนไม่มีใครได้ยินเสียงเธอ ตรงกันข้ามกลับแว่วเสียงคนพูดคุ้ยดังออกมาจากข้างใน เธียร่าแหงนงมองปล่องไฟที่มีควันลอยอ้อยอิ่ง แม่คงอยู่ในห้องนั่งเล่นกระมัง

เพลิง!

ร่างบางสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงสิ่งของตกแตก เธอเปิดประตูเข้าไปอย่างไม่คิด แล้วก็ต้องเบิกตาโพล่งกับภาพที่เห็นตรงหน้า

‘บอกแล้วไซ้ไหม! อย่าได้เอาประเพณีของแกมาฝังหัวคนที่นี่ ไอ้พวกตัวถ่วงความเจริญ!’

ถ้อยคำพรูสวาหนั้นดังมาจากบุรุษวัยกลางคนที่ยืนจังก้ากลางบ้าน ห่างออกไปคือร่างของเด็กหญิงที่ล้มกองกับพื้น ข้างกันมีเศษกระเบื้องแจกันตกแตก

แม่... แม่ถลาไปตระกองกอดเด็กน้อยคนนั้นพร้อมกับพร่ำกระซิบบางอย่างริมหูแก แม้เธียร่าจะไม่ได้ยินแต่เสียงของแม่ยังคงชัดเจนในใจ

‘อย่า อย่าสู้กับเขา เราทอมนใหม่ก็ได้ลูก’

เด็กหญิงสวมกอดแม่ไว้พลางรำไห้หน้าตานอง เมื่อพ่อใช้กรรไกรตัดผ้าทอผืนนั้นเป็นชิ้นๆ หัวใจดวงน้อยก็เหมือนถูกกรีดเป็นริ้วๆ เช่นกัน

‘อยากเป็นเหมือนอิมมาแกนักใช้ไหม ดีล่ะ ฉันจะส่งแกไปเมืองนอก แยกแกลสองคนจากกัน’

‘ไม่! หนูไม่ไป!’ เด็กน้อยตะโกนอย่างตื้อดื้อ

เธอยังเด็ก เด็กเกินกว่าจะรู้ว่าไม่เคยมีใครเอาชนะบิดาบังเกิดเกล้าของตนได้เลย

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)